

skal tillade mig at benytte paa et andet Stadium, og som sagde, at man maatte gaa omtrent samme Vej som Konventionsstaterne, at tage det Middel, man kunde anse for det eneste tilnærmelsesvis rigtige ved Bedømmelsen af Sukker, nemlig Farverne. Altsaa, alle fremmede Toldlove, alle Beretninger om Sukker tale om Standardprøven som den eneste Reitesnor. Naturligvis maa der nærmest ved Grændserne, saasom ved Bedømmelse af Forskjellen mellem 15 og 14 eller 17 og 18, indtræde nogen Vanskelighed, men man maa huske paa, at her er en Deling i Grupper, af hvilke hver indeholder mange Numre. Der er en anden Omstændighed, som er meget mærkelig. Vore Sukkerraffinadører have ifølge en Meddelelse, som jeg kan benytte uden Indiskretion, da den er kommen til mig som Medlem af Udvalget ifjor, og den ærede Finansminister og mine Kolleger i Udvalget have set den, oplyst, at under den da bestaaende som det siges meget besværende Toldstats paa Sukker Nr. 15—19 vare de efterhaanden komne til at bruge mere og mere deraf, saa at Halvdelen af hele det Kvantum, de den Gang brugte, hørte til Nr. 15—19. For Diebliffet er det mulig meget mere, men i 1873—74 var det efter en egenhændig underskrevet Meddelelse fra en Sukkerraffinadør Halvdelen. Men ikke blot Raffinadørerne, ogsaa de stakfels indirekte Sukkerimportører ere til Trods for denne overordentlig besværende Position, som hverken de eller Toldvæsenet kunne finde ud af, komme til at bruge mere og mere af Nr. 15—19. Her har jeg Tal, som de Herrer kun behøve et Minut til at se efter, idet man i Finansministerens Motiver paa sidste Side vil finde, at med denne næsten uoverkommelige Position er man stegen til en Indførsel af over 13,460,000 Pund eller  $\frac{1}{3}$  af alt det Sukker, der er blevet fortoldet. Fra omtrent 5 Millioner Pund af denne Slags Sukker, som tidligere indførtes, er man, medens Loven af 1871 bestod, gradvis stegen til 13 Millioner, og det er ikke uden Interesse at se, hvad det betyder i finansiel Henseende. Det betyder 80,000 Kroner efter Loven, som den forelaa i 1871, sammenlignet med den, som nu foreligger. For denne Gæne vil man altsaa offre 80,000 Kroner. Jeg tror, at man kunde meget bedre bringe dette Offer paa andre Steder end her. Jeg er overbevist om, at Sukkerraffinadørerne og alle de Kjøbmænd, der for Diebliffet have udtalt sig, tale i god Tro og mene, at hvad de foreslaa, er i det Almindelige Interesse. Men Gns Blik kan undertiden blive noget hildet. Nu forholder det sig saa, at

for to Sukkerraffinaderier her i Landet gjør det, om denne vanskelige Position bestaar eller ikke, en Forskel af 40,000 Kroner om Aaret. Det er et overordentlig let Regnestykke. De bruge omtrent 6,600,000 Pund af det Sukker, jeg har omtalt. Forskjellen mellem den bestaaende Told og den, som jeg foreslaar — ikke indført, men — gjenoptagen, er 0,6 Dre. Det bliver af det nævnte Kvantum omtrent saa nær 40,000 Kroner, som Noget kan være. Det er altsaa ikke saa utænkeligt, at Nogen kunde være lidt hildet derved. Jeg tilstaar, at det har undret mig noget at høre denne Modstand ogsaa komme netop fra en Side, der var repræsenteret i den tid omtalte Sukkerkommission. Jeg gjentager altsaa, at jeg ikke tror, at der er nogen Gæne. Jeg tror, at med god Kommando overfor sine Embedsmænd og med tilbørlig Lyft til at gjøre Udgifter til en saadan Plads paa Toldboden og et saadant Antal Toldembedsmænd, som den kommercielle Udvikling har Krav paa, vil man, naar man offerer de 10,000 af de 80,000 Kr. og beholder de 70,000 Kr., handle retfærdigere end ved at offre de 80,000 Kr. Alle ere jo enige om, at, naar det ikke er forbundet med nogen overordentlig Vanskelighed, er det ønskeligt, at al Told bevæger sig efter Kvaliteten. Alle anse det for ønskeligt, at de, der bruge mindre god Vin, betale mindre end de, der bruge bedre Vin. Det er ofte vanskeligt at bringe det dertil; men her kunne vi det. Her have vi set, at det er overordentlig nemt, ellers havde vi ikke her disse 80,000 Kroner, og at Statskassen skal offre dem, er urimeligt. Det kan se noget løseligt ud, at jeg foreslaar, at Statskassen tager mere; end Ministeren forlanger, da jeg er for en Toldreduktion, og jeg kan godt forstaa, at den ærede Finansminister ikke vil foreslaa Noget, der indbringer ham mere; men Sovedsagen er, at Positionerne ere rimelige i Forhold til hinanden, at der ikke foregaar nogen Uretfærdighed, og at man ikke, blot for ikke at gaa imod enkelte Interesser, taber 80,000 Kroner. Jeg skal gjerne hjælpe den ærede Finansminister til at blive af med noget af de 80,000 Kroner. Det er, hvad jeg væsentlig har at sige om de to Punkter, der danne Kernen i mit Forslag. Jeg har allerede fremhævet, at Positionen 12,5 for raffinerede Sukker blev man ikke enig om i Rigsdagen. Her i Landsthinget vilde man tage det, et Medlem af det nuværende Ministerium foreslog 12,5, da Sagen var for sidste Gang her i Landsthinget. I Folkethinget var der foreslaaet 11,5 og 12,5 — den mest moderate Side nævnte 12,5 —, men man